

Иван Вазов

Пролог

И така, един ден тоз разбойник мрачен,
от историята на въже прикачен,
каза си: Прекрасно, настъпи часът
с работа велика да смая светът.
На тоз трон разклатен с мой Джунис съм смяшен
кат някой освиркан, гол комедиашин.
Нека се прославим! – Кой ще каже: Стой?
Съседът е слисан: обявявам бой.
Напред! Бог повдига ръката ми яка;
нека да ударим, дор никой не чака;
кат на хан вратата границата зей,
усещам се храбър – и нощта владей.
Мисълта е славна и победоносна,
прави да прежалиш Косово и Босна...
Угодата е чудна – смело тоя път
България мога да мушна в гърбът,
мечът ми дълбоко сега ще се завре.
Колко слава лесна и евтини лаври!
Таз война ще бъде триумфален ход,
светът пак ще види Душанов поход.
Българите що са? Мекошав народ –
зайци треперливи: предната им стража
във фронт ще застане, щом и се покажа,
напред, никой няма! Соколи, без страх
вървете след мене и със един мах
да тикнем на Сръбско предела далече,
далече... додето Милоевич рече.
И тръгна.
Милане, ти пътя сбърка.
Я виж кого удряш с кръвнишка ръка!
Безумни, де тичаш? Господ те осъди.
Името ти вечно проклето ще бъде.
На Каина равен и с Юда едно –
ти вечно ще носиш тяхното петно
и срамний ти спомен за укор ще ходи
през всички епохи, земи и народи;
заплювки ще падат, кат мухи на стръв,
въз твоя лик с братска изпопръскан кръв.
Върни се, нещастни, под теб е провала!

Той влезе.

Тогава България цяла,
България на Крума, горският юнак,
и на Симеона, и на цял рояк
борци венценостни, и на Самуила,
левент македонски – отчаяна сила;
на Бенковски, Левски – нашия светец,
на Ботева, паднал в борбата певец,
България – майка на толкоз героя,
България цяла с историята своя,
със своите преданья, ядове, беди,
стоманени мишци, бронзови гърди
и сила пет века във мъки калена;
със своята вяра, мисъл вдъхновена –
въстана ужасна – лвица разярена –
и през гори урви, през дъжд, сняг, думан,
в борба с урагана – сама ураган, –
настръхнала, боса, страшна, дива, кална,
в гнева си отчаян почти идеална,
мина и с развени лъвски знамена
при Сливница спря се, като планина!

И в три дни създаде цяла епопея.

Музата

И затуй, Българьо, аз ще те възпя.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4478>]